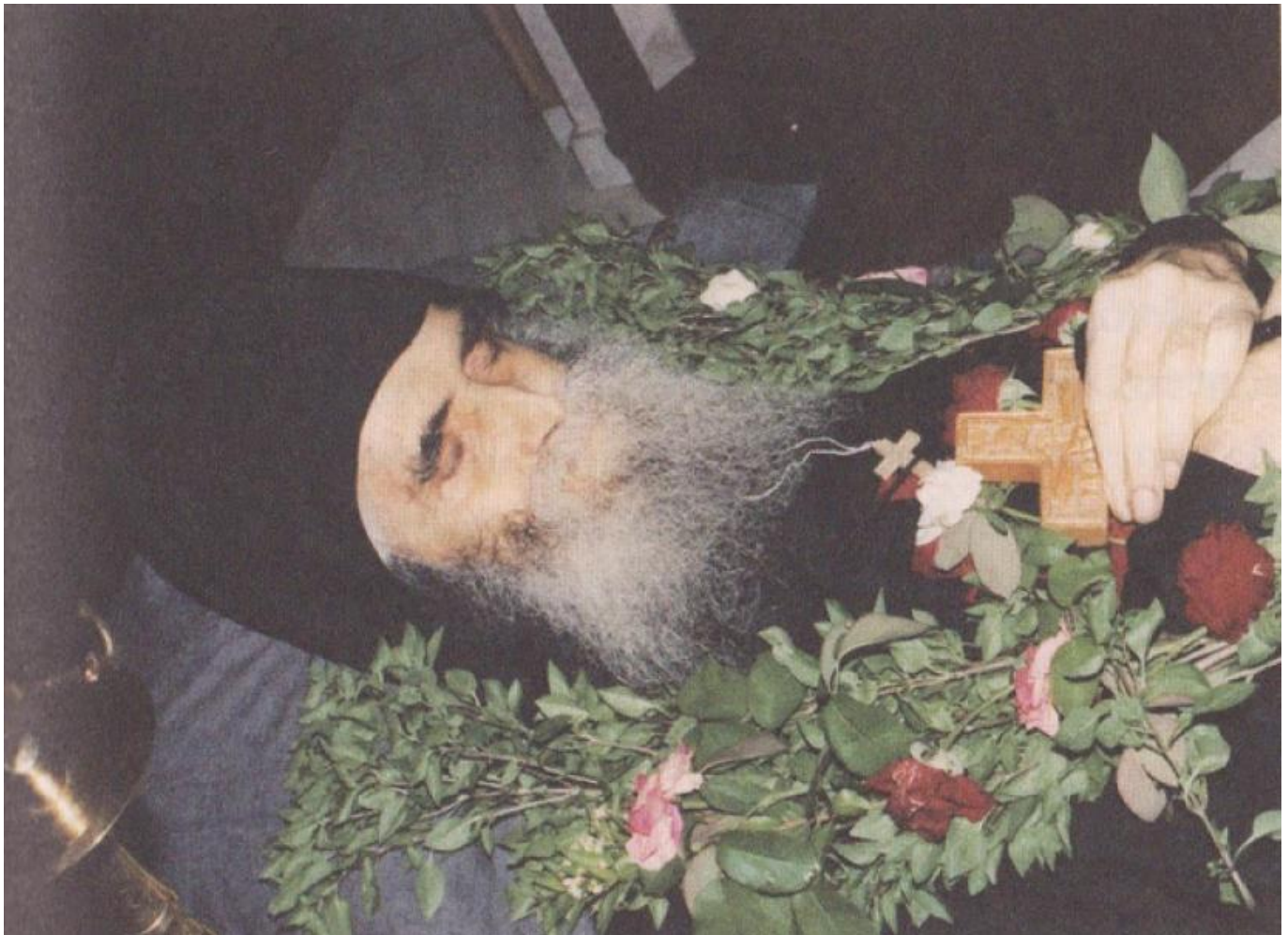

Η οσιακή κοίμηση και ο ενταφιασμός του Αγίου Παΐσιου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στις 11 Ιουλίου, μνήμη τῆς Ἀγίας Εὐφημίας, ὁ Ὁσιος κοινώνησε γιὰ τελευταία φορά. Μὲ πολὺ κόπο γονάτισε ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖλη εἶπε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Ἐπειτα οἱ ἀδελφές τοῦ ἔφεραν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Εὐφημίας καὶ τὸν δίσκο μὲ τὸ κόλλυβό της. «Ἄκροις δακτύλοις» πῆρε δύο κόκκους ὡς εὐλογία καὶ ἀσπάσθηκε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας.

Βλέποντας ὅτι δὲν ἦταν στολισμένη, παρατήρησε: «Οὔτε ἓνα λουλούδι δὲν τῆς βάλατε;». Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε στὸ Ἡσυχαστήριο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου Δαμιανός, καὶ ὁ Γέροντας ζήτησε νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν εὐχὴ «εἰς ψυχορραγοῦντα».

Ἀκόμη, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν μνημονεύῃ. «Νὰ μὲ μνημονεύῃς, τοῦ εἶπε, γιατί

πολλοὶ ἄλλοι θὰ μὲ ἐγκαταλείψουν, θὰ νομίζουν ὅτι δῆθεν δὲν ἔχω ἀνάγκη».

Ἡ τελευταία ἐκείνη νύχτα ἦταν μαρτυρική. Ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ παυσίπονα δὲν τὸν ἐπιαναν. «Πονάω, πονάω πολύ», ἔλεγε σιγανὰ καὶ κοίταζε συνέχεια τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Τὸ δεξί του χέρι σχημάτιζε κάπου-κάπου τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ ἐκινεῖτο σὰν νὰ τραβοῦσε κομποσχοῖνι.

Πότε-πότε ἄνοιγε τὰ χέρια του σὲ προσευχή.

Κάποια στιγμή εἶπε: «Μαρτύριο». Ἡ Γερόντισσα, ποὺ βρισκόταν δίπλα του, δὲν ἄκουσε καὶ τὸν ρώτησε τί εἶπε. Τὸ ἐπανελάβε τρεῖς φορές: «Μαρτύριο, μαρτύριο, μαρτύριο».

Κάθιδρος, ἀσθμαίνων καὶ δακρυρροῶν ἔτρεχε τὸ τελευταῖο στάδιο, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα καὶ νὰ λάβῃ «τὸν τῆς νίκης στέφανον». Ὁ «ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευσάμενος» ἔσπευδε διὰ μαρτυρίου νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα.

Στὶς ἐννιάμισι ἡ ὥρα τὸ πρῶτὶ ὅλες οἱ Ἀδελφές πέρασαν νὰ πάρουν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν εὐχή του. Ἦταν προσηλωμένος στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ δὲν μιλοῦσε.

Ὁ πόνος ἦταν ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπό του, ἀνέπνεε μὲ πολλὴ δυσκολία, ἐνῶ ἡ πίεσή του σιγὰ-σιγὰ ἔπεφτε. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἔφθανε τὸ τέλος· ὁ ἀναστημένος πνευματικὰ Πατὴρ Παΐσιος βρισκόταν στὸ κατώφλι πρὸς τὴν μακαριότητα.

Σὲ μία στιγμή, ὁ Ὅσιος πῆρε τρεῖς σύντομες εἰσπνοὲς καὶ ἔσβησε, ὅπως σβῆνει τὸ καντηλάκι, ὅταν τελειώνει τὸ λάδι του. Ἐγείρε ἡσυχα τὸ κεφάλι του στὸ πλάι, ἐνῶ ἡ ἁγιασμένη του ψυχὴ εἶχε πετάξῃ στὴν ἀληθινὴ πατρίδα του, τὸν Οὐρανό. Ἦταν ἔνδεκα ἡ ὥρα τὸ πρῶτὶ τῆς 12ης Ἰουλίου 1994.

Οἱ ἀδελφές του φόρεσαν τὸ Σχῆμα, τὸ ράσο καὶ τὸ κουκούλι· κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν τακτοποιημένος ἀπὸ μόνος του. Τὸν ἔβαλαν σὲ ἓνα ἀπλὸ νεκροκρέββατο καὶ τὸν μετέφεραν στὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἀρχαγγέλων.

Γύρω του ἐναπέθεσαν λίγα μόνο λουλούδια· βασιλικοὺς καὶ τριαντάφυλλα. Τὰ χέρια του, σὰν νὰ ἦταν ζωντανά, κρατοῦσαν μὲ εὐλάβεια τὸν Σταυρό. Ἡ μορφὴ του ἦταν εἰρηνικὴ, φωτεινὴ, ὁσιακὴ· εἶχε ἱλαρότητα, σκορποῦσε Χάρη.

Τὸ ἀπόγευμα τὸ Ἡσυχαστήριον ἄνοιξε γιὰ τοὺς προσκυνητές, ἀλλὰ οἱ Ἀδελφές δὲν ἀνακοίνωσαν τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντα σὲ κανέναν· αὐτὴν τὴν ἐντολὴ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος.

Ἡ Γερόντισσα κάλεσε τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἡσυχαστηρίου, τὸν π.Νικόλαο, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμία τοῦ Πατρὸς Παΐσιου ἦταν νὰ τελέσῃ μόνον ἐκεῖνος τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθία. Τὸ δέχθηκε μὲ φόβο καὶ χαρά· φόβο, διότι αἰσθανόταν ἀνάξιος νὰ κηδεύσῃ ἓναν ἅγιο, χαρὰ γιὰ τὴν μεγάλη εὐλογία ποὺ τοῦ χάριζε ὁ Θεός.

Στὶς ἔνδεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ, ἄρχισε ἡ Ἀγρυπνία στὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἀρχαγγέλων. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία ἐψάλη ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία. Οἱ ἀδελφές

ἔψαλλαν τὰ νεκρώσιμα τροπάρια νιώθοντας τὸν Γέροντα νὰ εἶναι ἀκόμη ζωντανὸς δίπλα τους.

Πρὶν ἀπὸ ἕναν μῆνα εἶχε πεῖ ἀστειευόμενος: «Ἐγὼ θὰ ψάλω τὴν Νεκρώσιμη Ἀκολουθία!». Ἐψαλλε, πράγματι «ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων». Ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε: «Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Ὅλος ὁ πόνος τῆς προηγούμενης νύχτας εἶχε δώσει τὴ θέση του στὴν ἀναστάσιμη χαρά. Στὸ μικρὸ Παρεκκλήσι, μὲ τὸ λιγοστὸ φῶς, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν Σταυροαναστάσιμη. Ἦταν στιγμὲς ἀποχωρισμοῦ, ἀλλὰ ἡ θλίψη μεταβαλλόταν σὲ χαρὰ λόγω τῆς βεβαιότητος ὅτι ὁ Ὁσῖος τώρα πιά θὰ βρισκόταν δίπλα στὸν καθένα πὺ θὰ ζητοῦσε τὶς πρεσβεῖες του.

Ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος ἔγινε μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Τὸ μόνο φῶς ἐρχόταν ἀπὸ ἕναν φανὸ πὺ προπορευόταν τῆς νεκρικῆς πομπῆς καὶ ἀπὸ δύο ταπεινὰ φαναράκια πὺ συνόδευαν τὸν Γέροντα.

Ἔτσι θέλησε νὰ κηδευθῇ. Σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ ἤθελε νὰ κρύβεται· πλοῦτος του ἦταν ἡ προσωπικὴ του ἀφάνεια. Αὐτὸ εἶχε φροντίσει νὰ γίνῃ καὶ στὴν κοίμησή του μὲ τὸ νὰ μὴν ἀνακοινωθῇ, πρὶν περάσουν τρεῖς ἡμέρες.

Ἡ σεβάσμια ἀπλότητα τῆς μυστικῆς ἐκφορᾶς ἔκανε περισσότερο αἰσθητὴ τὴν λαμπρὴ καὶ ἑνδοξη καὶ πολυάριθμη παρουσία τῆς Ἄνω Ἐκκλησίας. Ὁ Γέροντας προχωροῦσε μέσα στὸ σκοτάδι ἀκίνητος καὶ συγχρόνως πορευόμενος τὴν μακαρία ὁδὸ καὶ λαμπρῶς προὔπαντούμενος ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν Δικαίων....

Ἡ πομπὴ ὁδηγήθηκε στὸν τόπο ὅπου εἶχε ἐτοιμασθῇ ὁ τάφος του, πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, ὁ ὁποῖος, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ δικὸς του Ναός. Μὲ ἕνα κεράκι διαβάσθηκαν ὅσα προβλέπονται κατὰ τὸν ἐνταφιασμό, ἔγινε τὸ καθορισμένο κομποσχοίνι, καὶ ὁ ἱερέας εἶπε: «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Τώρα πιά ὁ Ἅγιος Παῖσιος δὲν πονάει καὶ δὲν ὑποφέρει. Δὲν καταδαπανᾶται, γιὰ νὰ βοηθήῃ καὶ νὰ ἀναπαύῃ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Ἡ φιλότιμη καὶ ἀρχοντικὴ καρδιά του δὲν μοιράζεται στὰ δύο, ἀνάμεσα στὸν πόθο γιὰ τὴν ἔρημο καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ μένῃ κοντὰ στοὺς πονεμένους ἀνθρώπους.

Τώρα πιά «πετάει ἄνετα σὰν Ἀγγελος ἀπὸ τὴν μία ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη», ὅπως ἔγγραψε καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο, καὶ εὐκόλα βρίσκεται παντοῦ, κοντὰ σὲ κάθε ἄνθρωπο πὺ τὸν ἐπικαλεῖται μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια.

Ὅσο ζοῦσε πάνω στὴ γῆ ὁ Ἅγιος ἦταν ταπεινὸς καὶ συγχρόνως μεγάλος, πάμφτωχος καὶ ὅμως πάμπλουτος, ἀπλὸς καὶ ὀλιγογράμματος ἀλλὰ σοφὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου.

Σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ὡς μικρὸς «κοσμοκαλόγερος» στὴν Κόνιτσα, ὡς

στρατιώτης ἔπειτα μέσα στήν δίνη τοῦ πολέμου, ὡς ἀγωνιστής νέος μοναχὸς στήν Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ στήν Μονὴ Φιλοθέου, ὡς ἀκούραστος «Καλόγερος» στήν Ἱερὰ Μονὴ Στομίου, ὡς ἐξαϋλωμένος ἀσκητὴς στήν ἔρημο τοῦ Σινᾶ, ὡς θεοφώτιστος Γέροντας ποὺ δέχθηκε χιλιάδες ψυχὲς στὸ Κελλὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ στήν Παναγούδα, καιγόταν πάντοτε ἀπὸ τὴν ἴδια φλόγα· νὰ δίνεται ὁλοκληρωτικὰ στὸν Θεὸ μὲ φιλότιμη ἄσκηση καὶ νὰ θυσιάζεται γιὰ τοὺς συναθρώπους του μὲ ἀρχοντικὴ ἀγάπη.

Ἐζησε, πράγματι, σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ λέει: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Ἐλαμψε στὸν κόσμον μὲ «τὰ καλὰ του ἔργα», δόξασε τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἀγία του ζωὴ, καὶ ὁ Θεὸς τὸν δόξασε ἐπιτελώνοντας δι' αὐτοῦ μέγιστα θαύματα.

«Οἱ τοὺς βίους τῶν Ἀγίων συγγραψάμενοι τὰς πράξεις αὐτῶν ἐδήλωσαν τὰς σωματικᾶς, τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ὑπομονήν· τὴν δὲ πνευματικὴν αὐτῶν ἐργασίαν μικρὸν τε καὶ ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ τῶν τοιούτων ἐδήλωσαν».

Ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ ἐργασία τοῦ Ἁγίου Παΐσιου πολὺ λίγο ἔγινε φανερὴ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πόσο βαθιὰ εἶχε προχωρήσει ὁ Ὅσιος τὸ σκάψιμο στὸ πνευματικὸ μεταλλεῖο καὶ σὲ ποιά πνευματικὰ ὑψώματα εἶχε φθάσει.

Ἄν ὅμως θὰ ἔπρεπε κάποιος νὰ πῇ μὲ μία λέξη τί ἔκανε τὸν Ἅγιο Παῖσιο νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ἦταν, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια του: «Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη...».

«Ἀγάπη, προφητείας χορηγός· ἀγάπη, θαυμάτων παρεκτική· ἀγάπη, ἐλλάμψεως ἄβυσσος... Ἀγάπη τελευταία βαθμὶς εἰς τὰς θείας ἀναβάσεις τῶν ἀρετῶν. Ἀγάπη γὰρ ἐστὶν ὁ Θεός, ὃ πρέπει δόξα, ὕμνος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης», ἔκδοση Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Βασιλικά Θεσσαλονίκης 2015